

гото и силага и кознытъ познаваше. Погледътъ на Олинеа бѣше погледъ на славей и на василискъ, толкози бѣше той дългъ и знаменателенъ. Но като са свѣсти най подиръ отъ ужаса прострѣ сидената ржка къмъ египтянина и извика громогласно.

— Този мъртвецъ е убитъ съ насиліе. Дѣ е убиецътъ? Пристъпи, египтянинне, пристъпи насамъ. Увѣренъ съмъ, какъто вѣрвамъ въ истиннаго бога, че ты си го убилъ.

Мрачното лице на египтянина исказа едно минутно измѣненіе отъ вътрешно безпокойствіе, но заведнажъ то ся преобърна на гнѣвливо и сѣрдито. Въ туй време множеството очудено и оплачено отъ печалливый начинъ и отъ важността на обвиненіето запорѣща са бърже подбужданъ отъ голѣмо любопытство и са натрупа около двѣтъ главны лица на тѣзи сѣбна.

— Познавамъ, рече съ гордостъ Арбакъ, кой е обвинителтъ ми, и огаждамъ защо ма обвинява. Гражданы помпейскы, научете са, този е най голѣмыйтъ фанатикъ отъ назорянытъ или христіанытъ какъто тѣ и да са наричатъ. Що е чудно ако въ яростното си лукавство той обвинява едного египтянина въ смъртъта на единъ свещеникъ на Изида, богынята египетска?

— Познаваме го! познаваме го лукавыя! извикахъ заведнажъ мнозина. Той е Олинеъ христіанинътъ, или по добръ безбожникътъ; той не припознава боговетъ.

— Млъкнете, братія, рече съ достолѣніе Олинеъ, и чуйте ма. Убитыйтъ този свещеникъ на Изида бѣ преди малко пріель христіанството. Той откры на мене адскытъ престѣпленія и сатанинскытъ вѣлшебства на египтянина, обади ми шарлатанствата и лъжытъ на храма на Изида. Той бѣ въ положеніе да докаже туй предъ народа. Като чужденецъ въ Помпея той нито е зло сторилъ нѣкому, нито непріатели можеше да има! Кой другый бы желалъ смъртъта му, освѣнь онзи който са е боялъ отъ туй открыванье? а кой най много са е боялъ отъ туй ако не Арбакъ египтянинътъ?

— Чувате ли го? отговори другый, чувате ли го? той хулы! попытайте го ако вѣрва въ Изида.

— Ако вѣрвамъ въ демона! отговори Олинеъ съ доблестенъ энтузіазмъ.

Едно само са чу, едно възкличаніе отъ ужасъ по сячкото оунуй множество. Той са не смути никакъ, защото бѣ приготвенъ за съскый бѣдствененъ случай и защото въ кипваньето на ревността му избѣгна му благоразуміето.

— Назадъ, надолупоклонницы! извика той, бездыханытъ тѣзи ос-